ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

ΤΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ

Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ Καρράς, ὁ Ἀννίβας, ὁ Λουδοβίκος καὶ ὁ Αὐγουστίνος, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς δ.άσημοι ζωγράφοι (ἰδίως ὁ πρῶτος) κατοικοῦσαν στὴ Βολωνία κατὰ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα.

Μιὰ μέρα ποὺ γύριζαν ἀπὸ ἕνα ταξεῖδι τους, ποὺ εἶχαν κάνει στὴν Ἰταλία, συνελήφθησαν ἀπὸ τρεῖς λῃστὰς ὡπλισμένους ὡς τὰ δόντια οἱ ὁποῖοι ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ τοὺς πῆραν ὅ,τι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν ἐπάνω τους, προτοῦ ἐκεῖνοι προφθάσουν νὰ φέρουν καμμιὰ ἀντίσταση.

Ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖον στενοχωρήθηκαν περισσότερο οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ δὲν ἦταν τὰ χρήματά τους, ἀλλὰ οἱ πίνακές τους, τὰ σκίτσα τους καὶ ὅλα τὰ χρειώδη τῆς τέχνης τους.

— Οἱ λῃσταὶ αὐτοὶ μοῦ φαίνονται Βολωνέζοι, εἶπε ὁ Ἀννίβας, καὶ θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ἂν κατορθώναμε νὰ τοὺς ἀνακαλύψουμε.

— Ναί, ἀλλὰ πῶς ; ρώτησε ὁ Αὐγουστῖνος.

— Βρῆκα ἕνα μέσον ! φώναξε ὁ Λουδοβίκος.

Καὶ βγάζοντας ἕνα μολύβι ἀπὸ τὴν τσέπη του ἔκανε τὰ σκίτσα τῶν τριῶν λῃστῶν, τόσο ζωντανὰ ὥστε οἱ ἀδελφοί του τοὺς ἀναγνώρισαν χωρὶς καμμιὰ δυσκολία.

Μόλις ἔφθασαν στὴ Βολωνία τοὺς ἐπεσκέφθη ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους τους στὸ σπίτι τους γιὰ νὰ μάθη πῶς τὰ πέρασαν στὸ ταξεῖδι τους.

— Γνωρίζεις αὐτοὺς τοὺς τρεῖς, τὸν ρώτησε ὁ Αὐγουστῖνος, δείχνοντάς του τὰ τρία σκίτσα.

— Ἔ, μὰ βέβαια ! Αὐτοὶ εἶνε διάσημοι μαχαιροβγάλτηδες ἱκανοὶ γιὰ κάθε βρωμοδουλειὰ καὶ κατοικοῦν στὴν πιὸ κακοφημισμένη συνοικία τῆς πόλεως.

— Ἔ, αὐτοὶ μᾶς πῆραν γιὰ ξένους καὶ μᾶς ἀπεγύμνωσαν μέσα σὲ λίγα λεπτά.

Τὴν ἑπομένη τὰ πορτραῖτα ἐδόθηκαν στὴν δικαιοσύνη καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες οἱ κακοποιοὶ εἶχαν συλληφθῆ καὶ εἶχαν ῥιχτῆ στὴν φυλακὴ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ σκεφθοῦν ἐκεῖ ψυχραίμως ὅτι εἶνε κάπως ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο νὰ λῃστεύη κανεὶς ζωγράφους μὲ ταλέντο.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΛΕΞΙΣ ΤΟΥ ΚΑΜΠΡΩΝ

Πολλὰ ἔχουν γραφεῖ ἀπὸ ἱστορικοὺς καὶ μή, σχετικῶς μὲ τὴν περίφημη λέξη τοῦ Καμπρὼν στὸ Βατερλώ.

Ὁ στρατάρχης Μὰκ-Μαών, θέλοντας νὰ μάθη πῶς ἀκριβῶς ἔλαβε χώραν τὸ γεγονὸς αὐτό, ἐκάλεσεν ἕνα γέρο ἀπόμαχο στρατιώτη, ὁ ὁποῖος εἶχε πολεμήση στὸ Βατερλώ, ὑπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ Καμπρὼν καὶ τοῦ ἐξήτησε νὰ τοῦ ἀφηγηθῆ πιστὰ τὰ γεγονότα.

— «Στὴν μάχη τοῦ Βατερλώ, ἄρχισε νὰ διηγῆται ὁ γέρο-πολεμιστής, εἶχα τοποθετηθῆ στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ τετραγώνου τῆς Αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς. Τὸ ἀγγλικὸ πυροβολικὸ μᾶς ἀποδεκάτιζε καὶ σὲ κάθε ὁμοβροντία τῶν κανονιῶν τοῦ ἐχθροῦ ἀπαντούσαμε μ' ἕνα τουφεκίδι ποὺ ὅσο πήγαινε γινόταν ἀσθενέστερο, γιατὶ τὰ πυρομαχικά μας εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἐξαντλοῦνται.

— Μεταξὺ δύο ὁμοβροντιῶν ὁ ἄγγλος στρατηγὸς μᾶς ἐφώναξε : —«Παραδοθῆτε, γρεναδιέροι !»

Τότε ὁ στρατηγὸς Καμπρὼν ἀπήντησε—καὶ τὸ ἄκουσα αὐτὸ μὲ ταυτιά μου καθὼς ἄλλωστε κ' ὅλοι μου οἱ σύντροφοι : —«Ἡ φρουρὰ ξέρει νὰ πεθαίνη, δὲν ξέρει νὰ παραδίδεται !» Ὅλοι μας ἐπαναλάβαμε μὲ μιὰ φωνὴ τὴν ἴδια αὐτὴ φράση. Θυμᾶμαι καλὰ ὅτι κ' ἐγὼ τὴν ἐπανέλαβα σὰν τοὺς ἄλλους. Οἱ ὁμοβροντίες τῶν ἄγγλων ξανάρχισαν τότε νὰ μᾶς θερίζουν, κ' ἐμεῖς ἐξακολουθούσαμε τὴν ἀπεγνωσμένη μας ἄμυνα.

— Παραδοθῆτε, γρεναδιέροι, παραδοθῆτε ! μᾶς φώναξαν τότε ἐν σώματι οἱ ἄγγλοι, ποὺ μᾶς περιστοίχιζαν ἀπὸ παντοῦ.

Καὶ τότε ὁ Καμπρών, ὀργισμένος, ματωμένος, γεμάτος μπαροῦτι καὶ καπνούς, σὰν ἕνας θρυλικὸς ἥρωας, ἀπάντησε στοὺς ἐγγλέζους ποὺ ὡρμοῦσαν κατ' ἐπάνω μας μὲ τὴ γνωστὴ λέξι του ποὺ ἔχει γίνει πειὰ ἱστορική. Τί ἔγινε κατόπιν δὲν ξέρω γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔπεσα χτυπημένος ἀπὸ ἕνα ἐχθρικὸ βόλι».

πλοῖο στὴ διάκρισι τῆς φωτιοῦς καὶ τῶν Τούρκων.

Οἱ Τοῦρκοι στρατιῶτες, μόλις εἶδαν τὸν κίνδυνο τῆς φωτιᾶς, ῥίχτηκαν στὶς βάρκες κ' ἔφυγαν, χωρὶς νὰ φροντίσουν καθόλου γιὰ τὴν τύχη τῶν ἀρχηγῶν τους.

Ὁ Χασάν, ἐγκαταλειμένος καὶ πάλι μόνος στὸ καιόμενο Ρωσσικὸ πλοῖο, ἀναγκάστηκε γιὰ δεύτερη φορὰ νὰ πέση στὴ θάλασσα, ἐξασθενημένος ἀπὸ τὴν αἱμορραγία. Τὸ αἷμα του ἔφευγε ἀπὸ πέντε φοβερὲς πληγές !... Ἕνας Ἕλληνας ναύτης, ποὺ ἦταν σὲ μιὰ Ρωσσικὴ βαρκούλα ἀναγνωρίζει τὸν Χασὰν καὶ πέφτει στὴ θάλασσα νὰ τὸν σώση. Ἀπὸ τὴ δίνη ὅμως τῶν κυμάτων τὸν χάνει, καὶ ἀντὶ αὐτοῦ συμπλέκεται καὶ ἀλληλοσφάζεται μὲ ἕναν ἄλλο Τοῦρκο ναυαγό. Ἐν τούτοις, ὁ Χασὰν ἐξηντλημένος καὶ κατάκοπος διασώζεται ἀπὸ ἕναν Ἀλγερῖνο σκλάβο, πιστό του ἀκόλουθο, ὁ ὁποῖος τὸν ἔβαλε ἐπάνω σὲ μιὰν ἐπιπλέουσα σανίδα καὶ τὸν ἔβγαλε σὲ κακὰ χάλια, στὴ στεριά.

Ἔτσι σώθηκε ὁ Χασάν, τοῦ ὁποίου τὴν ὑπόλοιπη περιπετειώδη ἱστορία θὰ δημοσιεύσουμε σ' ἄλλο φύλλο.

ΣΑΝ Η ΚΑΡΔΙΑ ΧΤΥΠΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΡΩΤΟΧΤΥΠΗΜΕΝΩΝ

Ὁ ἐρωτύλος Πιεμοντέζος. — Σ' ἀγαπῶ !... Ἡ αὐτοκτονία του. Ἡ φοῦσκα μὲ τὸ αἷμα. Πῶς τὴν ἔπαθε. —«Ἤρθα νὰ πεθάνω μπρὸς στὰ μάτια σου !...»—«Γιὰ τὸ Θεό, σήκω ἐπάνω!...»

Στὴν Αὐλὴ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Βασιλέως τῆς Σαρδηνίας συνέβη κάποτε τὸ ἑξῆς κωμικοτραγικὸ ἐπεισόδιο :

Μεταξὺ τῶν «δεσποινίδων τῆς τιμῆς» τῆς Πριγκηπίσσης, ἡ ὁποῖες ἦσαν πολὺ χαριτωμένες καὶ ὡμορφες, συγκατελέγετο καὶ κάποια νέα, ἡ ὁποία τὶς ὑπερέβαλεν ὅλες στὴν ὡμορφιά.

Ἕνας νεαρὸς Πιεμοντέζος, μόλις τὴν εἶδε ξετρελλάθηκε μαζύ της καὶ ἄρχισε ἀμέσως νὰ τὴν πολιορκῆ. Ἔχανε ὅμως ἄδικα τοὺς κόπους του, γιατὶ αὐτὴ δὲν ἀνταποκρινόταν στὸν ἔρωτά του !

Βλέποντάς το αὐτὸ ὁ Πιεμοντέζος, ἀποφάσισε νὰ αὐτοκτονήση. Προηγουμένως ὅμως ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασί του αὐτὴ στὴν ἐκλεκτή του, ἐλπίζοντας πῶς ἔτσι θὰ τὴν συγκινοῦσε.

— Καὶ δὲν αὐτοκτονεῖτε ! .. ποῦ εἶπε ἐκείνη μόλις τὴν ἄκουσε. Τί μ' ἐνδιαφέρει ἐμένα ;...

Τά... τρυφερὰ αὐτὰ λόγια ἀντὶ ν' ἀπελπίσουν πιὸ πολὺ τὸν Πιεμοντέζο, τὸν ἔφεραν στὰ συγκαλά του. Ἀπεφάσισε τότε νὰ ἐκδικηθῆ τὴν ἄκαρδη, τρομάζοντάς την. Μόλις τὴν ἄφισε, λοιπόν, πῆγε καὶ ἀγόρασε ἀπὸ ἕνα κρεοπαλεῖο μιὰ φοῦσκα γεμάτη αἷμα καὶ ἀφοῦ τὴν τοποθέτησε κάτω ἀπὸ τὸ πουκάμισό του, ξαναγύρισε στὴν νέα καὶ ἐπανέλαβε τὴν ἀπειλή του, ὅτι ἐὰν ἐπέμενε νὰ τὸν ἀπορούη θ' αὐτοκτονοῦσε μπρὸς στὰ μάτια της !...

— Σᾶς εἶπα : κάνετε ὅ,τι θέλετε, κι' ἀφῆστε με ἥσυχη !... τοῦ ἀπήντησε καὶ πάλι ἐκείνη.

— Ἀφοῦ θέλετε τὸν θάνατό μου, δεσποινίς, θὰ σᾶς ἱκανοποιήσω καὶ τώρα ἀμέσως μάλιστα !... ἀνέκραξεν ὁ νέος. Τράβηξε συγχρόνως τὸ ξίφος του, χτυπήθηκε, τρύπησε... τὴν φούσκα μὲ τὸ αἷμα καὶ σωριάστηκε κάτω αἱμόφυρτος !...

Ἡ νέα μόλις εἶδε τί συνέβη, μόλις ἀντίκρυσε ὅλο ἐκεῖνο τὸ αἷμα σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη.

Οἱ αὐλικοὶ ἀκούσαντες τὸν θόρυβο, ἔτρεξαν νὰ δοῦν τί συμβαίνει. Ἔγιναν δὲ καὶ αὐτοὶ ἄνω κάτω ὅταν ἀντίκρυσαν στὸ πάτωμα τὸν αἱμόφυρτο Πιεμοντέζο καὶ τὴν λιπόθυμη νέα. Μόλις ὅμως ἐσήκωσαν τὸν δῆθεν αὐτόχειρα ἀπὸ κάτω ἀντελήφθησαν τὴ φάρσα του κι' ἄρχισαν νὰ γελοῦν.

Ὅταν ἡ νέα συνῆλθε καὶ ἔμαθε τί εἶχε συμβεῖ, εἰδοποίησε τόν... «αὐτόχειρα» νὰ μὴ ξαναπαρουσιαστῆ μπροστά της. Τὸ ἐπεισόδιο ὅμως ἔφτασε καὶ στ' αὐτιὰ τῆς πριγκηπίσσης, ἡ ὁποία ἔγινε ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν ἀσέβεια τοῦ Πιεμοντέζου καὶ τὸν ἐτιμώρησε διὰ φυλακίσεως δύο ἐτῶν..

***

Κάποιος κ. ντὲ Λ... —ἀναφέρει ὁ Φοντενέλλος στὶς «Ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς» του—ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ μιὰ νέα τῆς ἀριστοκρατίας, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἀνταπεκρίνετο στὸ αἰσθημά του. Ὁ κ. ντὲ Λ..., ἀπελπισθεὶς κατώρθωσε, μιὰ μέρα, νὰ τρυπώση στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς ἀγαπημένης του καὶ νὰ τῆς δηλώση ὅτι ἀποφάσισε νὰ...πεθάνη μπρὸς στὰ μάτια της !... Μόλις τῆς εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια..., ξαπλώθηκε στὸ πάτωμα καὶ ἔμεινε ἀκίνητος !

Ἡ νέα ἐγέλασε καὶ τὸν ἄφησε ἔτσι, χωρὶς νὰ τοῦ πῆ τίποτα. Ἡ ὧρες ὅμως περνοῦσαν, κι' αὐτὸς δὲν ἔδειχνε καμμιὰ διάθεση νὰ τὸ κουνήση ἀπ' τὴ θέσι του. Σὲ λίγο ἐνόχωσε... Ἡ νέα ἄρχισε νὰ ἀνησυχῆ πλέον γιὰ τὴν διανοητικὴ κατάσταση τοῦ .. ἐτσικέπτου της καὶ τὸν ρώτησε μήπως ἦταν τρελλός. Αὐτὸς ὅμως δὲν τῆς ἔδωκε καμμιὰν ἀπάντηση. Ἐπέρασεν ἔτσι ὅλη ἡ νύχτα... Τὴν ἑπομένη πρωΐ-πρωΐ ἡ οἰκοδέσποινα, ἡ ὁποία εἶχε κοιμηθῆ σ' ἄλλο δωμάτιο, ξαναπῆγε στὴν κρεββατοκάμαρά της καὶ ρώτησε τόν... μελλοθάνατο ἂν σκέπτεται νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ ξεκουμπιστῆ ἀπὸ κεῖ.

— Κυρία μου, τῆς ἀπάντησε αὐτός, οὔτε εἶμαι τρελλὸς οὔτε ἀστειεύομαι. Ἐννοῶ νὰ πεθάνω καὶ περιμένω ἐδῶ τὸν θάνατο !..

Τὴν τρίτη μέρα ἡ οἰκοδέσποινα βλέποντας πῶς τὸ ἀστεῖο ἔπερνε τραγικὴ ὄψι, ἐπεσκέφθη τὸν ἐρωτοχτυπημένο καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ πάρη μιὰ σοῦπα γιὰ νὰ μὴν τὰ τινάξη ἀπὸ τὴν πεῖνα. Αὐτὸς ὅμως πέταξε τὴ σοῦπα ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο μὲ περιφρόνηση !

Κατόπιν αὐτοῦ ἡ κυρία ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ σοβαρῶς. Ὁ... μελλοθάνατος εἶχεν ἐξαντληθῆ ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἤταν σὲ κακὸ χάλι.

— Τί θὰ πῆ ὁ κόσμος, ἔλεγε ἡ κυρία, ὅταν βρεθῆ μὲς στὴν κρεββατοκάμαρά μου ἕνας ἄνθρωπος πεθαμμένος ἀπὸ τὴν...πεῖνα !... Πάει, ἐχάθηκα !... Τὸ σκάνδαλο θὰ εἶνε τρομερό !..

Μὲ δάκρυα λοιπὸν στὰ μάτια ξαναπῆγε στὸν ἀπελπισμένο φίλο της καὶ τοῦ ἐδήλωσε πῶς εἶνε πρόθυμη νὰ τοῦ δώση ὅ,τι τῆς ζητοῦσε.

—Οὐρανέ ! Ἄκουσα καλά ;...ρώτησε τότε μ'ἀσθενικὴ φωνὴ ὁ ἐρωτευμένος Κι'ἀμέσως σηκώθηκε ἐπάνω, γιατὶ ἡ ἐξάντλησίς του ἦταν προσποιητή. Εἶχε φροντίσει, ὁ ἄθλιος, νὰ γεμίση τὶς τσέπες του μὲ ψωμί, τὸ ὁποῖο ἔτρωγε καὶ συνετηρεῖτο τόσες ἡμέρες.

— Μοῦ εἴπατε πῶς θὰ μοῦ δώσετε ὅ,τι κι' ἂν σᾶς ζητήσω, εἶπε στὴν κυρία. Ζητῶ τὴν χεῖρα σας !...

Ἡ κυρία ἐφράτησε τὴν ὑπόσχεσί της, παντρεύτηκαν κ' ἔζησαν εὐτυχισμένοι...